

V sedmdesáti sbírají veslaři medaile

Olomoucký veslařský klub má dlouholetou tradici, vznikl už před 71 lety. A stejně starí jsou i jeho členové, kteří stále trénují a závodí.

JANA BUREŠOVÁ

Olomouc – Potvrzují pravidlo, že sportovec je dá v každém věku. Někteří se k veslování vrátili po desítkách let. Přesto jsou úspěšní, jezdí na světové šampionáty a ze závodů veteránů vozi medaile.

Společně se scházejí na olomouckém loďnici třikrát týdně. Rozhodně nejde jen o přátelská setkání a příležitost si popovídat. Muži, kterým je kolem sedmdesát let, se udržují v kondici a stále trénují.

„Où jara do podzimu jsme na vodě. Jezdíme ke Klášternímu Hradisku a zpět, což jsou zhruba čtyři kilometry. Někdy dáme i tři kolečka,“ popisuje tréninky sedmdesátiletý Jan Drábek, který se poprvé k veslování dostal v patnácti letech.

V té době se všichni veslaři učili také na dvojsklu a tahle plátová, gigová loď, jako jediná, ještě v olomouckém loďnici zůstala. „Abychom mohli koupit loď, chodili jsme na brigády do plynnáry,“ vzpomíná na své začátky v padesátých letech minulého století.

Veslařský klub Olomouc

- vznikl v roce 1941
- řeka Morava vychovala vynikající sportovce, kteří vozili od 60. let minulého století medaile z mistrovství světa, Evropy i světových pohárů
- veslaři startovali na olympiádách v Montrealu, Moskvě, Barceloně a zastoupení měli i na poslední olympiádě v Londýně, kde závodil olomoucký odchovanec Miroslav Vraštil jr. v nepárné čtyřce mužů lehkých vah
- olomoučtí veslaři jsou nejlepším mimopražským klubem v České republice. Muži i ženy vozí pravidelně medaile ze závodů v žákovských, dorosteneckých, seniorských i veteránských kategoriích

Nejcennější kov získala v Třeboni také osmisvlece.

Tehdy se jezdilo na gigových lodích, postavených z plátů dřeva, které byly těžší, širší a otevřenější. Dnes slouží spíš jako atrakce pro veslařskou turistiku. Na závodech jezdí gigová osma jako zpestření při tradičních Primátorských v Praze. „Teď se závodí na užších lodích. Změnil se tvar i materiál, používá se laminát, nebo stále dřevěná dýha na opláštění a vyrábí se lodě pro různé váhové kategorie. Ve zkoušebněch se vyvíjí takové lodě, aby měly co nejmenší odpor a po vodě dobře klouzaly,“ srovnává podmínky Drábek.

S vesly a transparenty do průvodu

V polovině minulého století stála v Olomouci jen dřevěná loďnice a ještě nebyl dokončen jíz v plynnáry, jenž by zajistil dostatečnou výšku hladiny Moravy. K časnému starostem sportovců tak patřila poškozená nebo i lámavá vesla. Olomoučtí

veslaři museli v té době jezdit na loďnici do Certoryje.

Na špatné podmínky se snažili upozornit i při tradičních průvodech na 1. máje, kde skandovali heslo: „Chceme vodu, chceme splav, ať můžeme veslovat“.

A jak v té době vypadala příprava? Posilovny byly ještě hubdou budoucnosti. V dřevěné loďnici byla jen činka, v zimě chodili veslaři do tělocvičny Sokola a trénovali na nářadích.

„Ještě dnes my pamětníci říkáme, že jdeme na bednu, což byl takový dřevěný rámeček, jedny kolečky a železný bazének, kde se dalo veslovat. Dnes je tam veslařský bazén, k dispozici máme trenážery,“ připomíná Drábek.

S veslováním skončil po letech kvůli zdravotním problémům, ale později krátce pracoval ve výboru olomouckého veslařského klubu a na loďnici chodil za kamařády. Potom někdo přišel s nápadem, že by mohli dát

dohromady posádku a znovu závodit. A Jan Drábek začal v šedesátých letech znovu pravidelně trénovat.

„Samozřejmě tělo už není v takové kondici jako v mládí, ale veslování se nedá zapomenout. Kdyby mi někdo před patnácti lety řekl, že budu znovu závodit, nevěřil bych tomu. Ten pocit, že dokážeme na mezinárodních závodech obstát v konkurenci veslařských velmocí, je parádní,“ usmívá se muž, který se stejně jako někteří další členové posádky, vrátil k veslování po více než třiceti letech. V mládežnických kategoriích jezdil i o rok mladším Milanem Vyroubalem a s ním usedá do lodě i teď. Vloni se k nim přidali i jednadšedesátiletý Jiří Urban.

V kategorii veteránů jezdí společně čtyřky i osmisvlece a jsou úspěšní. Letos na mistrovství republiky v Třeboni získali v kategorii posádek nad sedmdesát let tři zlaté medaile, dohromady už jich nasbírali desítky.

„Měli jsme štěstí, že nás začal metodicky vést Jiří Novosad z olomoucké fakulty tělesné kultury. Připravil nám tréninkové programy, poradil nám, jakých chyb se vyvarovat, jak se co nejlépe připravit a zároveň to s tréninkem nepřehnat.“

Léky a dopingové kontroly

Veteráni jezdí na závodech kilometrů dále, ale osmisvlece se zúčastnila i 52,5 kilometru dlouhého závodu z Vidně do Bratislavy. Posádka vyrazila také na 12 kilometrů dlouhý závod z Děvína do Bratislavy. „Přidělili nám místního kormidelníka, ale dostali jsme se moc blízko k remorkérům, takže nás potopily. Bylo to v záři, teplota se pohybovala okolo třinácti stupňů a ve vodě jsme strávili padesát minut. Nastěžit jsme to všichni ve zdraví přežili,“ vzpomíná posádka na méně příjemné chvíle.

Olomoučtí veslaři reprezentují také na mistrovstvích světa. A přestože jde o závody veteránů, i pro ně platí stejné pravidla. Třeba když se jedná o dopingové kontroly. „V našem věku už bereme různé léky a jeden z nich - na tlak - byl na seznamu maskovacích látek, které kryjí opravdový doping. Raději jsem zjišťoval na antidopingové komisi, jestli může nastat nějaký problém. I v té kategorii mohou kontrolovat používané zakázaných látek,“ vysvětluje s úsměvem Drábek.

Kromě dobré party, která se u vody schází, je podle něj na veslování krásné, že stále zůstává čistým sportem. „Nětočí se kolem něj sponzori, velké peníze ani úplatky.“ Je to pořád hlavně o sportu.“

Zlatou medaili vybojovala na mistrovství republiky v Třeboni posádka Milan Vyroubal, Miroslav Vraštil, Jiří Urban, Jan Drábek.

Veslování se věnují i v sedmdesáti letech.

Foto: 3x archiv Jan Drábek